

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Pensions al carrer

La Marea Pensionista omple els carrers d'onze ciutats catalanes per reclamar al govern espanyol l'increment de les pensions.

10
anys

La Sagrera

La crisi immobiliària obliga a recórrer a la disposició addicional tercera de l'Estatut per pagar l'estació de la Sagrera.

20
anys

Corrupció en el COI

Joan Antoni Samaranch surt reforçat de la crisi del Comitè Olímpic Internacional (COI) oberta arran dels casos de corrupció.

Full de ruta

Xevi Sala

Desobedients i civilitzats

La mobilització popular és el càstig merescut dels governs injustos i ineficaços. I no és gens difícil trobar exemples il·lustres que primer van practicar-la i després van ser absolts per la història. Al segle XVII, el metge i filòsof anglès John Locke, un defensor tossut de la propietat privada –gens sospitós, doncs, de festejos comunistes–, va argumentar amb solidesa el dret a la protesta. L'obligació dels estats, deia Locke, és garantir la seguretat i la llibertat de la gent. Quan els governs fracassen a l'hora de complir aquest deure sagrat, hi afegia, el poble ha de fer-se sentir. Com dissabte a Madrid. Més endavant, ja al segle XIX, als Estats Units es feia famós el cas d'un altre activista que ara s'estudia a les universitats, Henry David Thoreau. Contrari a l'esclavatge, Thoreau va negar-se a pagar els seus impostos perquè el govern tolerava el mercadeig de persones i va passar una nit a la presó, on va començar a escriure el famós tractat *La des-*

Quan els governs fracassen a l'hora de garantir la seguretat i la llibertat, el poble ha de fer-se sentir. Com dissabte en la manifestació de Madrid

obediència civil. La setmana que acabem de deixar enrere hem viscut una altra demostració de compromís popular que ha inundat els carrers, sobretot de gent jove, en aquest cas impulsat per la degradació ambiental del planeta i inspirat per la iniciativa de Greta Thunberg, la jove sueca que cada divendres s'absenta de les classes i es planta davant del Parlament a Estocolm per reclamar lleis severes contra l'escalfament global. Al Tribunal Suprem espanyol demà, dimarts, es reprendrà un judici en què també se la jutja, la desobediència civil. Comesa, tal com han exposat acusats i defensors, no només pels que s'enfronten a penes de presó, sinó pels dos milions llargs de persones que l'1-O van anar a votar per expressar una voluntat que l'Estat els pretenia negar. Llavors el govern espanyol va mostrar la seva pitjor cara i va respondre a la mobilització popular amb porres, gasos i bales de goma. Justament amb allò que la història ha demostrat que mai serveix per aturar la pacífica desobediència civil.

Tribuna

Josep Valls Grau. Escriptor

'Roma locuta...'

L'any 1982, el papa de Roma expressava públicament (350 anys després) les excuses de la Santa Mare Església en l'afer Galileu, tema de discussió preferit dels viatjants de comerç, símbol recurrent de les relacions enverinades entre savis i creients. Les tossuderies obscurantistes del catolicisme oficial, després d'haver blasmat i rebutjat successivament Descartes, Newton, Voltaire, Darwin (i molts d'altres que no sonen tant), al segle dinou va entaular una autèntica guerra contra la modernitat, l'Església era com un contestador automàtic amb missatge gravat a l'edat mitjana. I penso sobretot en l'anomenat Syllabus Errorum de Pius IX, una llista de vuitanta idees, conviccions polítiques i teories filosòfiques que el dit papa condemnava amb vehemència, per incompatibles amb la doctrina catòlica.

ENTRE MOLTES ALTRES QÜESTIONS, hi condemnava el panteisme, el racionalisme, el socialisme, el comunisme i les societats secretes, l'escola pública laïcista, la separació de l'Església i l'Es-

tat, i afirmava haver-hi només un matrimoni vàlid, el canònic, bo i pontificat sobre una moral estricta, estrictíssima... una llista que m'agradaria escriure completa si tingués espai. Pius IX aplegava al seu entorn els catòlics, però d'alguna forma els aïllava de la resta dels contemporanis. Avui dia, i després de molta sang, suor i cridòries, l'enfrontament ha esdevingut una mena de coexistència pacífica, amb denúncies i queixes, això sí i encara, per part del Vaticà. L'Església oficial no té raons contra un món que fa anys l'ha

sobrepasat, i ha d'observar impotent com la gent deserta dels temples, passa dels sagraments, no fa cap cas de les pastorals i les encíclics (si saben què són), ni de les directrius de la jerarquia. L'última mostra de desafecte és aquest rebuig (sobretot de la part afectada) a les declaracions papals després del congrés de bisbes i cardenals sobre abusos sexuals a menors.

EL MÓN I EL CATOLICISME, en altres termes l'Església i la societat actual, s'accepten implícitament però no es pot pas dir que col·laborin. Malgrat tot, qui sap si la cooperació podria ser ben aviat una necessitat, en la mesura que hauran de fer front a una amenaça idèntica que afecta laics i devots: l'alarmant augment de l'irracionalisme i la intolerància, amb el tràgic agreujant que ara molta cosa es fa en nom de Déu. Vull dir de Déu, d'Al·là o de Jehovà, és clar. Per cert i tornant al principi (això ho penso pel meu compte), crec que el greu error de la Santa Mare amb Galileu no fou condemnar-lo, sinó atribuir tanta importància al problema que tractava.

“L'Església i la societat s'accepten implícitament però no es pot pas dir que col·laborin

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-girona@elpuntavui.cat

Obres a les vies que no s'acaben

El divendres 21 de setembre del 2018 es van iniciar les obres de renovació de la infraestructura de vies entre les estacions de Massanes i Caldes de Malavella.

Els 30 quilòmetres aproximats, més algunes vies de les estacions, de renovació, havien de finalitzar el dimarts 5, d'aquest mes. Però ja el cap de setmana anterior nous cartells informatius anunciaven sense determinar l'augment del temps de les obres.

En aquestes obres, també, s'han posat xarxes de reforçament, a les trinxeres. Ja a finals d'octubre s'havia fet el gros de les obres i els trens recuperaven la velocitat normal.

Però a partir d'aleshores, aturades de minuts a les estacions afectades, per recuperar els horaris oficials,

allargats entre 8 i 10 minuts. Ja al començament, vies úniques a les estacions feien entendre també aquest increment del temps de viatge. Tot durant aquests mesos, els horaris afectats eren del tram de Massanes en amunt. Costa entendre que, després de tants mesos, les obres no s'hagin acabat i de retruc no s'hagin normalitzat els horaris. És veritat que també s'ha aprofitat per renovar algun tram de via cap a Tordera. A l'estació de Massanes encara veiem el gros de maquinària de les obres. Així com el balast, que se subministrava i que encara amb vagoni hi ha a Caldes.

Molts mesos esperant la normalització i ara resulta que no saben quants mesos més caldran.

Mentrestant 10 minuts abans o més diners i anar amb el d'alta velocitat.

JOAN BENET FERNÁNDEZ
Girona

L'home del sac

Actualment, per fer creure la mainadeta, els pares tenen tàctiques molt diferents de les que usàvem nosaltres –els i les que ja tenim una edat–, llavors empràvem aquella fórmula, una mena d'amenaça, dient-los que, si no es portaven bé, vindria l'home del sac. Que en el cas de parla castellana era allò de: “*Que viene el coco.*”

Els lectors es preguntaran a què ve això, a què treu cap. Bé! Es tracta de fer un símil del que estan practicant certs polítics, ara que s'acosten les eleccions, per atraure els vots d'aquella gent que té dubtes sobre qui votar. Una de les fórmules que utilitzen, per captar-los, és fer por amb tot allò que fa olor de català; dient-los que si els voten a ells no cauran a les mans d'aquells que volen trencar-ho tot. O sigui, segu-

int el símil, venen a dir-los: si no ens voteu a nosaltres, vindrà l'home del sac, en aquest cas allò que en diuen “el procés”, i ho passareu malament. Fins i tot, ho volen fer creure als que, vinguts d'altres llocs –fent més o menys temps que estan entre nosaltres–, se senten tan o més catalans que nosaltres mateixos; respectant que segueixin mantenint l'estima envers les seves arrels i tradicions, juntament amb les nostres.

Així doncs, deixem tranquil “home del sac” i tinguem clar que l'únic que val és que cadascú, amb sinceritat i honradesa, sigui ben lliure de votar, a consciència, per aquell o aquells –homes o dones– que els semblin els més justos i millors. És el nostre parer. I que “l'home del sac” ens perdoni.

LLUÍS TORNER I CALLICÓ
Girona